

[Tang Sørensen]

te, man trådte på finansbremsen og forsøgte at afbøde de værste skader med nye tilskud.

Hvis det skal lykkes os at få fornyet gejst i erhvervslivet, må vi gøre konkurrencevilkårene for dansk erhvervsliv bedre. Blandt andet må der ske en kraftig omkostningsstabilisering omfattende både lønninger og renter. Omkostningsudviklingen i Danmark er et meget stort kapitel i landets historie, og jeg tror ikke, at ret mange erhvervsledere har ret megen optimisme med hensyn til industriens fremtid under de nuværende forhold. Der burde være mindst 100.000 personer mere beskæftiget i dansk erhvervsliv, end der er i dag.

Som det er nu, forøger vi hver eneste dag vort betalingsbalanceunderskud, og vi skaffer arbejde til arbejderne i vore konkurrentlande. Det var langt bedre at sørge for, at vi fik skabt et erhvervsklima i dette land, så vi kunne holde hjulene i gang og holde danske arbejdere beskæftiget.

Skulle dette beslutningsforslag være årsag til, at regeringen besluttede sig til at tage sken i den anden hånd og virkelig tage fat på problemerne, skal det ikke skorte på fremskridtspartiets støtte. Men skulle det derimod gå, som det plejer at gå, at man indfører endnu en lang række støtteforanstaltninger og restriktioner, vil fremskridtspartiet ikke medvirke til dette.

Der er efter vores opfattelse kun én måde at genindføre dynamikken i erhvervslivet på, og det er ved at skabe optimisme, ved at sænke omkostningsniveauet og igen få hjulene i gang.

Ellemann-Jensen (V):

Forslaget her kan jo i sin ordlyd synes ganske tilforladeligt, og vi vil da også se positivt på, at regeringen opfordres til at lave en hurtig undersøgelse af, hvordan man kan give virksomhederne økonomisk tilskyndelse til at opretholde og udvide beskæftigelsen, som der står, hvis det i øvrigt viser sig at være nødvendigt at give regeringen sådan en opfordring.

Men der er i bemærkningerne til beslutningsforslaget nogle vendinger, der nok kan vække lidt betænkelighed hos os, nemlig henvisningen til, at man vil supplere afskrivningsreglerne med regler, der tager sigte på anvendelse af menneskelig arbejdskraft. Det

bringer jo tankerne hen på, hvad det nok er, man sigter til, nemlig de forslag, som såvel det konservative folkeparti som det radikale venstre kom frem med i henholdsvis august og juni i 1977, altså ideen om at forøge saldoafskrivningssummen i en virksomhed i forhold til den ekstra udvidelse af arbejdskraften i virksomheden. Det er noget, vi er ret så betænkelige ved af en række grunde. Jeg skal komme ind på et par af dem.

For det første mener vi, at det vil være ganske overordentlig svært i praksis at finde ud af, om der er tale om en merbeskæftigelse. Det vil kræve en betydelig administration, og der vil blive skabt en del usikkerhedsmomenter i vurderingen.

Videre mener vi, at det er ganske overordentlig betænkeligt at blande tingene sammen, altså at sammenblande afskrivninger og så noget, der til syvende og sidst vil vise sig at være løntilskud. Virksomhederne har i forvejen ganske vanskeligt ved at forklare rundt omkring i den offentlige debat, at afskrivninger er en omkostning, det er ikke en afskrivnings-, en skattefidus. Hvis man så går hen og begynder at blande begreberne sammen på den måde her, at man laver et nyt afskrivningselement, der, som økonomiministeren sagde før, jo i virkeligheden er afskrevet 100 pct. med det samme, kan man kun forvirre begreberne, og så kan man på længere sigt komme til at skabe ny uro og nye misforståelser omkring det afskrivningsbegreb, som det i forvejen er så svært at forklare folk.

Man kan også sige, at når det nu viser sig, at der i virkeligheden er tale om et løntilskud, kan der opstå en række konkurrenceforvridende virkninger, som vi ikke kan være interesseret i. Det kan da være rigtigt nok, at virksomheder, der forøger beskæftigelsen, kan have behov for en særlig bistand, men det har da så sandelig også virksomheder, der er i beskæftigelsesmæssig tilbagegang. Hvis man begynder at forskelsbehandle dér, risikerer vi at skabe yderligere nedgang hos dem, der har vanskeligheder, på bekostning af bistanden til dem, der går fremad. Vi giver altså med den ene hånd og tager med den anden. Det er en politik, der ikke er ukendt, når man ser på, hvad regeringen lægger frem en gang imellem, men i denne sammenhæng overrasker det lidt at se den slags tanker lagt frem. Vi oplever en intern konkurrencefor-